

Teza: umorzenie postępowania karnego a postępowanie dyscyplinarne

W przypadku umorzenia dochodzenia w postępowaniu karnym, przy pełnej tożsamości czynu oraz prawidłowym przeprowadzeniu czynności sprawdzających, zasadna jest odmowa wszczęcia dochodzenia przeciwko radcy prawnemu w postępowaniu dyscyplinarnym.

WO – 84/17

POSTANOWIENIE

z dnia 25 sierpnia 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Joanna Maruszewska /sprawozdawca/

SWSD Michał Łukasik

Protokolant: Aneta Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2017 r. na posiedzeniu

sprawy radcy prawnego T. J.

z powodu odwołania J. C. z dnia 29 maja 2017 r. od postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 24 kwietnia 2017 r. (sygn. akt GRD 4/2017) o odmowie wszczęcia dochodzenia wobec radcy prawnego T. J.

postanawia:

1)

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,

2)

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie

UZASADNIENIE

W dniu 04 marca 2016 r. do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie wpłynęło pismo Pana J. C. z żądaniem podjęcia kroków prawnych wobec radcy prawnego T. J., do którego skarżący załączył zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej K. z tej samej daty, w którym zarzuca radcy prawnemu T. J., będącemu pełnomocnikiem procesowym Z. i A. K., posługiwanie się sfałszowanym kosztorysem w sprawie o sygn. (...).

Postanowieniem z dnia 21 marca 2016 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie postanowiła wszczęć dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego T. J. przewinienia dyscyplinarnego z uwagi na możliwość popełnienia przestępstwa tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016 poz. 233) w zw. z art. 6 KERP (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

Następnie, postanowieniem z dnia 21 marca 2016 r. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Krakowie zawiesiła dochodzenie w przedmiotowej sprawie. W uzasadnieniu wskazano, iż skarżący zarzuca radcy prawnemu popełnienia przestępstwa posługiwania się przed sądem sfałszowanym kosztorysem, a stosownie do treści Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2006 r., sygn. I KZP 8/06 Rzecznik Dyscyplinarny nie jest uprawniony do samodzielnego ustalania czy radca prawny popełnił przestępstwo.

Pismem z dnia 16 listopada 2016 r Prokurator O. B. M. poinformowała Rzecznika Dyscyplinarnego, iż postępowanie zawiadomienia J. C. zostało zakończone w dniu 30 czerwca 2016 r. postanowieniem o umorzeniu dochodzenia z uwagi na brak znamion czynu zabronionego. Odpis postanowienia doręczony został w dniu 20 stycznia 2017 r.

Pismem z dnia 30 stycznia 2017 r Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Krakowie przekazała sprawę do dalszego prowadzenia wg właściwości przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, bowiem T. J. jest obecnie członkiem Rady OIRP w Krakowie.

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt GRD 4/2017 Główny Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. postanowił podjąć zawieszono postępowanie wobec zakończenia postępowania karnego w sprawie, a więc odpadnięcia przyczyny zawieszenia dochodzenia prowadzonego w postępowaniu dyscyplinarnym.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017 r. Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego odmówił wszczęcia dochodzenia.

W uzasadnieniu Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdził, iż radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 06 lipca 1982 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 233, tj.) – za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Postępowanie prowadzone z zawiadomienia J. C. przeciwko m.in. T. J., zostało postanowieniem o umorzeniu dochodzenia z dnia 25 czerwca 2016 r. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. zakończone – z uwagi, iż zarzucany czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W ocenie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, nie można radcy prawnemu T. J. postawić zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, naruszającego postanowienie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 06 lipca 1982 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 233, tj.) oraz art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.), skoro Prokuratura nie stwierdziła popełnienia czynu zabronionego, zatwierdzając postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 25 czerwca 2016 r., prowadzonego przeciwko radcy prawnemu T. J. przez Komisariat II Policji w K..

Na powyższe postanowienie pokrzywdzony J. C. pismem z dnia 29 maja 2017 r. wniósł zażalenie, zarzucając przedmiotowemu postanowieniu szereg wad merytorycznych i formalnych. Pokrzywdzony wskazał, iż pełnomocnik Z. i A. K. radca prawny T. J. w Sądzie Rejonowym dla K.w dniu 24 kwietnia 2014 r. przedstawił sfałszowany I kosztorys pn. „Obliczenia nakładów rzeczowych związanych z doprowadzeniem ogrodzenia przy ul. (...) w K. do stanu sprzed zniszczenia – nakłady związane z naprawą ogrodzenia” na kwotę domniemanych szkód opiewających na kwotę 7.200,00 zł- autorstwa mgr. inż. J. K..

Dalej w zażaleniu wskazano, iż w uzasadnieniu postanowienia pominięto zatem najistotniejsze okoliczności, a mianowicie:

a/ sfałszowany kosztorys opiewający na kwotę domniemanych szkód, tj. na kwotę 7.200,00 zł, który został przedłożony w Sądzie dotyczący „obliczenia nakładów rzeczowych związanych z doprowadzeniem ogrodzenia przy ul. (...) w K. do stanu sprzed zniszczenia – nakłady związane z naprawą ogrodzenia”. Podkreśla również, iż do Sądu Rejonowego K. wpłynął kolejny sfałszowany kosztorys na kwotę 5.177,88 zł. Zaznaczył również, że obwiniony oczercił go także przed Sądem twierdzeniem, że Policja Sądowa wyprowadzała poszkodowanego z jednej z rozpraw.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie ustalił i zważył, co następuje.

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie w ramach kontroli instancyjnej sprawdza, czy postępowanie przed Zastępcą Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy i zgodnie z prawem.

Sąd nie dopatrywał się – wbrew zarzutom Skarżącego - uchybień w ww. postępowaniu, którego skutkiem była odmowa wszczęcia dochodzenia. Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w sposób rzetelny przeprowadził postępowanie sprawdzające i dokonał właściwej prawnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Nie sposób bowiem za zasadne uznać argumenty Skarżącego, w zakresie wad merytorycznych i formalnych postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, które de facto sprowadzają się to stawiania przez Skarżącego radcy prawnego kolejnych (innych) zarzutów, a dotyczących m.in. innego kosztorysu (z 2013 r.) przedłożonego przez radcę prawnego T. J. do innej sprawy zawisłej przed sądem, o której także zawiadomił Prokuraturę.

W świetle powyższego podniesione przez Skarżącego argumenty, w żadnym przypadku nie dotyczą bezpośrednio prowadzonego przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego postępowania i zapadłego w nim postanowienia.

Zatem, Sąd orzekający w pełni zgadza się ze stanowiskiem Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego. Wskazać bowiem należy, iż materialnoprawną podstawą przypisania odpowiedzialności dyscyplinarnej, jest art. 64 ust. 1 u.r.p., (w związku z odpowiednimi regulacjami KERP), który stanowi, że radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Stąd wszelkie czyny i działania nie mieszające się w zakresie dyspozycji tego przepisu nie podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w świetle postanowienia z dnia 25 czerwca 2016 r. o umorzeniu dochodzenia, zatwierdzonego przez Prokuratora w sprawie usiłowania doprowadzenia w nieustalonym dniu nie później niż 04 marca 2016 roku w K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej J. C., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5177,88 zł brutto, poprzez wprowadzenie w błąd Sądu Rejonowego dla K. w K. Wydział I Cywilny sygn. (...) co do istnienia należności wynikającej z uszkodzenia ogrodzenia nieruchomości, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk oraz w sprawie posłużenia się w nieustalonym dniu nie później niż 04 marca 2016 roku w K. przed Sądem Rejonowym dla K. Wydział I Cywilny sygn. (...) dokumentem poświadczającym nieprawdę w postaci kosztorysu ofertowego na doprowadzenie ogrodzenia przy ul. (...) w K. do stanu przed zniszczeniem, tj. o przestępstwo z art. 273 kk, i w oparciu o tak ustalony stan faktyczny oraz prawny, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zaskarżone postanowienie zostało wydane po przeprowadzeniu przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego postępowania sprawdzającego w sposób rzetelny, a dokonane ustalenia i ocena stanu sprawy jest zgodna z obowiązującym prawem. Wobec czego brak jest podstaw do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Na marginesie Sąd wskazuje tylko, że w przypadku gdy J. C. ma inne nowe zarzuty wobec radcy prawnego T. J., może złożyć odrębne zawiadomienie do Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie. Nowe okoliczności podniesione w odwołaniu zostaną wówczas szczegółowo rozpatrzone.

Biorąc powyższe pod uwagę, należało orzec jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych.